Das Reingold

Scene 1

De tre rhindøtre, Woglinde, Wellgunde, og Flosshilde, leger sammen på bunden af Rhinen. Alberich, en dværg, kommer ud af en sprække og forsøger at bejle til dem. Alberichs grimhed slår dem, og rhindøtrene gør nar ad hans tilnærmelser, og han bliver vred. Da solen står op, glæder pigerne sig over den gyldne glød, der breder sig. Alberich spørger, hvad det er. Rhindøtrene fortæller ham om Rhinens guld, som deres far har bedt dem våge over: Det kan laves om til en magisk ring, der vil lade sin bærer herske over verden, men kun af en person, der først giver afkald på kærligheden. De tror, de har intet at frygte fra dværgen, men Alberich, der er forbitret af deres hån, forbander kærligheden, griber guld og forlader de forfærdede

Scene 2

Kæmper bortfører Freia.
Wotan, gudernes hersker, sover på en bjergtop med Fricka, sin kone. Fricka vågner og ser en storslået borg bag dem. Hun vækker Wotan og siger, at deres nye hjem er færdigt. Det er kæmperne Fasolt og Fafner, der har bygget slottet; til gengæld herfor har Wotan tilbudt dem Frickas søster Freia, gudinden for ungdom og skønhed og feminin kærlighed. Fricka er bekymret for sin søster, men Wotan er overbevist om, at de ikke bliver nødt til at give Freia væk, fordi han har sendt sin kloge tjener Loge ud i verden for at finde noget andet at give kæmperne i stedet.

Freia, der er rædselsslagen, kommer ind, fulgt af Fasolt og Fafner. Fasolt kræver betaling for arbejdet og påpeger, at Wotans love er ridset ind i hans spyd, herunder hans kontrakt med kæmperne, som Wotan derfor ikke kan krænke. Tordenguden Donner og forårsguden Froh kommer for at forsvare deres søster Freia, men Wotan standser dem, da han ikke kan bryde sin aftale med kæmperne og ej heller stoppe dem med magt. Han håber Loge vil komme med en alternativ betaling og forsøger at holde dem hen.

Da Loge endelig dukker op, er hans rapport nedslående for Wotan: Der er intet, mænd vil acceptere i bytte for kærlighed og således ikke noget, som kæmperne vil kunne acceptere i bytte for Freia. Loge fortæller dem, at han kun var i stand til at finde ét tilfælde, hvor en person gerne opgav kærlighed for noget andet. Dværgen Alberich har nemlig opgivet kærligheden, stjålet rhinguldet og skabt en magisk ring ud af det. En diskussion om ringen følger herefter, og alle finder grund til at ønske sig den. Fafner fremsætter derfor et tilbud: Kæmperne vil acceptere rhinguldet som betaling for borgen i stedet for Freia. Da Wotan forsøger at forhandle om det, tager kæmperne af sted og tager Freia med som gidsel.

Freias gyldne æble har holdt guderne evigt unge, men i hendes fravær begynder de at ældes og svækkes. For at vinde Freia tilbage beslutter Wotan at følge Loge ned under jorden i jagten på ringen.

Scene 3

I Nibelheim har Alberichs gjort de andre dværge til sine slaver, som nu høres arbejde ved deres ambolte. Han har tvunget sin bror Mime, den dygtigste smed til at skabe en magisk hjelm (Tarnhelm). Alberich viser hjelmens magt ved at gøre sig usynlig, hvorved han bedre kan pine sine undersåtter. Hjelmen kan også ændre sin bærers form og teleportere vedkommende over lange afstande.

Wotan og Loge ankommer og støder på Mime, der fortæller dem om at Alberich har smedet ringen og om den elendighed Nibelungerne lider under hans styre. Alberich vender tilbage og befaler sine slaver at ophobe en stor bunke guld. Da de er færdige, sender han dem ud og vender sin opmærksomhed mod de to besøgende. Han prale med sine planer om at erobre verden og viser sin magt ved at omdanne sig til en kæmpe slange. Loge foregiver at tvivle på hans dygtighed, og spørger ham, om han også kan forvandle sig til et lille dyr, en tudse. Mens han er en tudse, pågriber de to guder ham hurtigt, binder ham og tager ham med op til overfladen.

Scene 4

På bjerget tvinger Wotan og Loge Alberich til at give sin formue til gengæld for sin frihed. De løsner hans højre hånd, og med den hidkalder han sine slaver, der bringer guldskatten med sig. Da guldet er blevet leveret, beder han at få hjelmen tilbage, men Loge siger, at den er en del af hans løsepenge. Til sidst kræver Wotan også ringen. Alberich nægter, men Wotan tager den fra hans finger og tager den på. Alberich er knust over sit tab, men før han forlader dem, forbander han ringen: Indtil den atter er i hans besiddelse, skal enhver, der ikke ejer den, ønske den, og enhver, der har den, leve i angst, indtil han bliver dræbt, og den næste ejer røver den.

Guderne samles igen. Fasolt og Fafner vender tilbage med Freia. De er tilbageholdende med at frigive Freia, for Fasolt insisterer på, at de skal have så meget af skatten, som der skal bruges til at begrave Freia i guld. De hober skatten op, og Wotan tvinges til at opgive hjelmen for at dække Freia helt. Men Fasolt får imidlertid øje på en lille sprække i guld, hvorigennem Freias øje kan ses. Han kræver, at Wotan fylde den med ringen. Loge minder alle tilstedeværende om, at ringen rettelig tilhører rhindøtrene. Wotan svarer vredt, at han selv vil beholde den, hvorefter begynder at gå med Freia, da Wotan ikke vil overholde aftalen.

Pludselig dukker Erda, jordens gudinde, en ur-gudinde der er ældre end Wotan, op af jorden. Hun advarer Wotan mod forestående undergang og opfordrer ham til at opgive den forbandede ring. Wotan tilbagekalder kæmperne og overgiver dem ringen. Kæmperne frigiver Freia og begynder at dele skatten, men de skændes om selve ringen. Fafner slår herefter Fasolt til døde med en kølle. Wotan er da klar over, at Alberichs forbandelse har en frygtelig magt. Loge bemærker, at Wotan er heldig, da hans fjender dræber hinanden for det guld, han har opgivet.

Til sidst bereder guderne sig på at indtage deres nye hjem. Donner skaber et tordenvejr for at rense luften. Efter stormen er ovre, lader Froh en regnbue bygge bro, så de kan komme over til slottets indgang. Wotan fører dem over broen til slottet, som bærer navnet Valhalla.

Fricka spørger ham om navnet, og han svarer gådefuldt, at dets betydning vil blive klart, når hans planer kommer til at bære frugt.

Loge, som ved, at guderne imødeser deres endeligt, følger ikke de andre til Valhalla; han er fristet til at ødelægge dem og alt de har fejlagtigt har erhvervet sig. I Rhinen nedenfor begræde rhindøtrene tabet af deres guld og erklærer, at gudernes herlighed kun er en illusion.

Die Valkürien

Første akt

En voldsom storm raser. Siegmund, der er på flugt fra sine fjender, søger tilflugt i et hus, der er bygget op omkring stammen af en mægtig ask. Der bor Sieglinde, der er gift med den brutale Hunding. Sieglinde er ikke klar over, at den sårede og udmattede fremmede er hendes egen bror. Mens hun tager sig af ham, opstår der sympati mellem de to. Hunding vender tilbage og på trods af sin mistillid til den fremmede, tilbyder han ham nattely. Siegmund opgiver sit navn som Wehwalt (Weh er tysk for sorg eller smerte), søn af Wolfe, og efter nogen tøven fortæller han sin historie:

Han voksede op i skoven med sine forældre og sin tvillingesøster. Da han en dag kom hjem, fandt han, at omstrejfere havde brændt deres hytte, dræbt hans mor og bortført hans søster. Nogle år senere kom han bort fra sin far, så han var alene i verden. Siegmund søgte andres selskab, men blev altid afvist. Han er nu på flugt fra en klan, som han havde forsøgt at bortgifte en pige til en mand, hun ikke elskede; Siegmund har dræbt hendes brødre og mistede sine våben i flugten fra hendes familie. Hunding afslører nu, at han selv er en del af denne klan. Siegmund er beskyttet af gæstfrihedens love for natten, men næste morgen vil Hunding kæmpe med ham for at hævne sine myrdede frænder. Overladt til sig selv påkalder Siegmund sin far Wälse, som havde lovet, at han, når han har størst brug for det, vil finde et sværd.

Sieglinde kommer tilbage; hun har givet Hunding et sovemiddel. Hun fortæller, at en mystisk fremmed havde stødt et sværd ind i stammen af asketræet, da hendes bortførere forsøgte at gifte hende bort til Hunding. Ingen har kunnet trække det ud, men hun mener, at Siegmund er hendes frelser, og at han vil kunne gøre, hvad ingen anden har kunnet. Uden for husets dør ses skoven forvandlet af foråret, og kærligheden mellem de to bryder ud. Siegmund afslører, at han er søn af Wälse og trækker let sværdet ud og giver det navnet "Nothung" (af Not, tysk for behov eller nødvendighed). Sieglinde afslører, at hun er hans egen tvillingesøster. De omfavner hinanden

Anden akt

Næste morgen er Siegmund og Sieglinde flygtet fra Hunding op i bjergene. Wotan beordrer sin datter valkyrien Brünnhilde til at forberede sig til kamp for at hjælpe Siegmund med at dræbe Hunding i kamp. Fricka, Wotans hustru, nærmer sig nu. Som vogter af ægteskabet kræver hun Siegmunds død; han er skyldig i både utroskab og blodskam. Da Wotan nægter at prisgive sin "frie helt", blotlægger Fricka hans selvbedrag: Siegmund er på ingen måde

uafhængig, da hans skæbne har været forudbestemt af Wotan, som endda har hjulpet helten med at finde det magiske sværd.

Wotan, som er gud for eder, er tvunget til at straffe Siegmund og lover nu Fricka at overlade Siegmund til hans skæbne: Han forbyder Brünnhilde at støtte Siegmund i kampen mod Hunding. Da Fricka er gået, udtrykker Wotan åbent sin fortvivlelse, og i en lang monolog forklarer han Brünnhilde historien om ringen og dens forbandelse. Da Brünnhilde viser sin modvilje mod at opgive Siegmund, bliver Wotan vred, beordrer hende til at adlyde og stormer ud. Brünnhilde trækker sig nedtrykt tilbage. Siegmund og Sieglinde kommer nu. Sieglinde, der er halvt afsindig af frygt, synker udmattet om og falder i søvn. Brünnhilde forudsiger Siegmunds nære død og hans modtagelse blandt heltene i Valhalla.

Men Siegmund nægter at følge hende ind i Valhalla, hvis Sieglinde ikke kan ledsage ham. Brünnhilde er dybt bevæget over, at en mand kan sætte kærligheden højere end det evige Valhallas salighed. Hun overvældes af medfølelse, da Siegmund i et anfald af fortvivlelse forbereder sig på at dræbe sin sovende søster. Brünnhilde hindrer ham i det og lover at støtte ham på trods af Wotans ordrer. Under kampen griber Wotan selv ind. Hans spyd splintrer det magiske sværd, og Siegmund dræbes af Hunding. Brünnhilde samler stumperne af sværdet op og fører hastigt Sieglinde i sikkerhed. Hunding falder død om på Wotans bud. Wotan følger Brünnhilde for at straffe hendes ulydighed.

Tredje akt

Valkyrierne er samlet på en klippetop for at føre de faldne helte til Valhalla på deres flyvende heste. Brünnhilde ankommer med Sieglinde, der søger hjælp, men valkyrierne nægter at trodse Wotan. Brünnhilde profeterer, at Sieglinde vil føde den "ædleste helt i verden", Siegfried. Hun giver Sieglinde stumperne af sværdet og råder hende til at søge tilflugt i skoven mod øst, hvor Fafner vogter sin skat, og hvor Wotan ikke vil opsøge hende.

Brünnhilde kommer frem for at konfrontere sin far, der i raseri udmåler hendes straf: Hun bliver forvist fra Valhalla, frataget sin guddommelighed og skal ligge i dyb søvn på klippen og tilhøre den mand, der finder hende og vækker hende. De otte andre valkyrier går forfærdede bort. Brünnhilde forsøger at retfærdiggøre sin ulydighed. Hun ville hvad Wotan i virkeligheden også ville, det som Fricka havde tvunget ham til at opgive mod sin vilje. Hun beskriver, hvordan hun var bevæget af medlidenhed med Siegmund og hans kærlighed til Sieglinde, at hun ikke kunne nægte ham sin hjælp. Wotan vrede stilner af, og han opfylder Brünnhildes ønske om at blive vækket af en helt: Med et kys på hendes øjne sænker han hende i en dyb søvn og påkalder derefter ildguden Loge, som omgiver klippetoppen og den sovende kvinde med en magisk ring af ild, som kun kan gennemtrænges af en helt, der er "friere end en gud", og som ikke frygter Wotans spyd.

Siegfried

Første akt

Dværgen Mime, Alberichs bror, er ved at smede et sværd i sin hule i skoven. Han er opsat på at erobre den ring, der giver magt over hele verden, og har opdraget Siegfried, der skal dræbe dragen Fafner, der vogter ringen, for ham. Han har brug for et sværd, men den unge mand har brudt hver en klinge, han har fremstillet. Siegfried vender tilbage fra sin vandring i skoven og kræver at vide noget om sit ophav. Mime må da nødtvungent forklare, hvordan han tog Siegfrieds mor, Sieglinde, der var gravid med Siegfried, ind. Hun døde under fødslen, men gav Mime de knækkede stykker af Nothung. Siegfried beder ham smede sværdet.

Siegfried går og efterlader Mime i største fortvivlelse: Hans evner rækker ikke til at reparere Nothung. En gammel mand, der er guden Wotan i forklædning, banker da på døren og præsenterer sig som Der Wanderer. Han beder om Mimes gæstfrihed, men sætter til gengæld sit hoved ind på, om han kan besvare tre spørgsmål, som det står Mime frit for at formulere. Dværgen går ind på legen for at blive sin uvelkomne gæst kvit. Han anmoder Wanderer at nævne de racer, der lever under jorden, på jordoverfladen og i himlen. Wanderer giver de korrekte svar, som er hhv. nibelungerne, kæmperne og guderne. Mime beder da gæsten gå, men Wanderer kræver nu, at dværgen satser sit eget hoved på samme måde. Wanderer beder ham nævne den race som Wotan elskede mest af alle, men behandlede hårdest, navnet på det sværd, som kan slå Fafner, og den person, der kan smede sværdet. Mime kan besvare de to første spørgsmål: Vølsungerne og Nothung. Men han er ikke i stand til at besvare det sidste. Wotan fortæller da nådigt Mime, at kun "den, der ikke kender frygt" kan smede Nothung, hvorefter han forlader Mime med en trussel om, at denne person så kan få Mimes hoved.

Siegfried vender tilbage og er irriteret over Mimes manglende fremskridt. Mime opdager, at Siegfried er "den, der ikke kender frygt": Medmindre han kan lære ham frygten at kende, vil Siegfried dræbe ham i overensstemmelse med Wanderers forudsigelse. Han fortæller Siegfried, at frygten er en nødvendighed. Da Siegfried er ivrig efter at erfare den, lover Mime at lade ham opleve den ved at bringe ham ud til Fafner. Da Mime ikke var i stand til at smede Nothung, beslutter Siegfried sig for at gøre det selv. I mellemtiden brygger Mime en forgiftet drik til Siegfried, som han vil give ham, når dragen er blevet nedkæmpet. Da Siegfried har smedet sværdet, viser Siegfried sin styrke ved at sønderdele ambolten i dværgens hule med det.

Anden akt

Siegfried smager dragens blod (Rackham).
Der Wanderer kommer til indgangen af Fafners hule, hvor Alberich holder vagt. De gamle fjender genkender hurtigt hinanden. Alberich praler med sine planer om at genvinde ringen og herske over verden. Wotan fortæller roligt, at han ikke agter at blande sig, men blot vil observere. Han tilbyder endda at vække Fafner, så Alberich kan forhandle med ham. Alberich advarer dragen om, at der er en helt på vej, som vil bekæmpe den og tilbyder at

forhindre kampen, hvis han må få ringen. Fafner afviser Alberichs tilbud og lægger sig til at sove. Wotan trækker sig tilbage blade og Alberich sætter sig til at vente.

Ved daggry ankommer Siegfried og Mime. Mime forholder sig afventende, mens Siegfried konfronterer dragen. Mens Siegfried venter på, at dragen skal komme frem, bemærker han en skovfugl i et træ. Han bliver gode venner med den og forsøger at efterligne fuglens sang med en fløjte, men det mislykkedes. Han spiller da en melodi på sit horn, hvilket bringer Fafner ud af sin hule. Efter en kort udveksling kæmper de, og Siegfried dræber dragen med Nothung.

I sine sidste øjeblikke erfarer Fafner Siegfrieds navn og beder ham passe på forræderi. Da Siegfried trækker sit sværd ud af dragens krop, får han drageblod på sine hænder og putter dem instinktivt i munden. Ved at smage blodet finder han ud af, at han kan forstå skovfuglens sang. Den siger, at han skal tage ringen og hjelmen fra Fafners skat. Uden for hulen skændes Alberich og Mime højlydt om skatten. Alberich gemmer sig, da Siegfried kommer ud af hulen. Mime hilser så Siegfried, som klager over, at han endnu ikke har lært at frygte. Mime tilbyder ham den forgiftede drink, men drageblodet har gjort ham i stand til at læse Mimes forræderiske tanker, hvorfor Siegfried i stedet slår ham ihjel.

Skovfuglen fortæller så om en kvinde, der sover på en klippe omgivet af en mægtig ild. Siegfried, der gad vide om han kan lære at frygte fra denne kvinde, tager derfor af sted til bjerget.

Tredje akt

Wanderer viser sig på vejen til Brünnhildes klippe og påkalder Erda, jordens gudinde. Erda er forvirret og ikke i stand til at tilbyde nogen gode råd. Wotan fortæller hende, at han ikke længere frygter gudernes endeligt, ja, at det endda er hans ønske. Hans arv skal gå til vølsungen Siegfried og Wotans og Erdas barn, Brünnhilde. Erda synker tilbage i jorden.

Siegfried kommer, og Wanderer spørger den unge ud. Siegfried, der ikke genkender sin bedstefar, svarer uforskammet og går videre på sin vej, men Wanderer spærrer ham vejen. Siegfried slår da Wotans spyd i stykker med et slag fra Nothung. Wotan samler stumperne op og forsvinder.

Siegfried træder ind gennem den ring af ild, der omgiver Brünnhilde på klippen. Ved første blik tror han, at skikkelsen i panser er en mand, men da han fjerner rustningen, finder han en kvinde nedenunder. Da han pludselig ikke ved, hvad han skal gøre, oplever Siegfried omsider frygten. I desperation kysser han Brünnhilde, hvilket vækker hende fra sin lange søvn. Omend hun tøver i starten, overvindes Brünnhilde af Siegfrieds kærlighed og giver afkald på gudernes verden. Sammen hylder de "leuchtende Liebe, lachender Tod" (lysende kærlighed, leende død").

Götterdämmerung

Første akt

I gibichungernes hal på borgen ved Rhinen sidder Gunther i højsædet. Hans halvbror og tjener, Hagen, råder ham til at finde en kone til sig selv og en mand til deres søster Gutrune. Han foreslår Brünnhilde som kone til Gunther og Siegfried som mand til Gutrune. Han minder Gutrune om, at han har givet hende en drik, som hun kan bruge til at få Siegfried til at glemme Brünnhilde og forelske sig i Gutrune. Gunther og Gutrune går entusiastisk ind på planen.

Siegfried kommer ind i hallen og søger foretræde for Gunther. Gunther byder ham velkommen, og Gutrune tilbyder ham kærlighedseliksiren. Uvidende om dens virkning drikker Siegfried den med en skål til Brünnhilde og deres kærlighed. Herefter mister han enhver erindring om Brünnhilde og forelsker sig i Gutrune i stedet. Siegfried tilbyder så at hjælpe Gunther med at finde en kone; Gunther fortæller ham om Brünnhilde og den magiske ild. De sværger blodbroderskab og tager ud til Brünnhildes klippe. Hagen, der sidder tilbage og holder vagt, udtrykker sin forventning om, at hans såkaldte herre uforvarende vil bringe ringen til ham.

I mellemtiden har Brünnhilde fået besøg af sin valkyriesøster Waltraute, der beretter, hvordan Wotan en dag vendte tilbage fra sin vandring med et knust spyd. Da enden derfor er nær, har Wotan beordret verdensasken Yggdrasil hugget op og stablet op omkring Valhalla. Mens han sidder der og venter på verdens undergang, har han sendt sine ravne ud i verden for at bringe ham nyheder. Waltraute beder Brünnhilde at returnere ringen til rhindøtrene, da ringens forbandelse nu påvirker deres far, Wotan. Men Brünnhilde nægter at opgive Siegfrieds ring, tegnet på hans kærlighed, og Waltraute rider bort i fortvivlelse.

Siegfried kommer og viser sig ved hjælp af sin "tarnhelm" i forklædning som Gunther. Han tager Brünnhilde med som sin brud. Selvom Brünnhilde gør voldsom modstand, lykkes det Siegfried at overmande hende og flå ringen af hendes finger og få den placeret på sin egen.

Anden akt

Hagen, der venter ved bredden af Rhinen, får besøg af sin far, Alberich. På Alberichs opfordring sværger han at dræbe Siegfried og skaffe sig ringen. Siegfried, der atter har fået sin egen skikkelse, kommer tilbage, idet Brünnhilde stadig er på båden med Gunther. Hagen tilkalder vasallerne med et krigsråb, hvorfor mændene bliver overraskede, da de erfarer, at anledningen ikke er kamp, men deres herres bryllup og fest.

Gunther fører en nedslået Brünnhilde ind, som er overrasket over at se Siegfried. Idet hun bemærker ringen på Siegfrieds finger, indser hun, at hun er blevet forrådt, og at den mand, der tog hende med ikke var Gunther, men Siegfried i forklædning. Hun fordømmer Siegfried overfor Gunthers vasaller og beskylder Siegfried for at have forført hende selv. Siegfried sværger ved Hagens spyd, at hendes beskyldninger er falske. Brünnhilde griber da spidsen af spyddet og sværger, at de er sande. Da de aflægger ed ved et våben, er det en stiltiende forudsætning, at våbenets ejer skal hævne det, hvis en af de to begår mened. Siegfried fører

så Gutrune og tilskuerne ud til bryllupsfesten og forlader Brünnhilde, Hagen og Gunther. Dybt beskæmmet over det Brünnhilde har sagt, accepterer Gunther Hagens forslag om, at Siegfried skal dræbes for den tort, Gunther har lidt. Brünnhilde, der søger hævn for Siegfrieds forræderi, slutter sig til og fortæller Hagen, at Siegfried er mest sårbar overfor et dolkestød i ryggen. Hagen og Gunther beslutter at lokke Siegfried på en jagttur og myrde ham. Mens Brünnhilde og Gunther i Wotans navn sværger at dræbe Siegfried, gentager Hagen sit løfte om at erhverve ringen og opnå verdensmagt.

Tredje akt

I skoven ved bredden af Rhinen begræder rhindøtrene det tabte guld. Siegfried kommer tilfældigt forbi, idet han er kommet bort fra jagtselskabet. De opfordrer ham til at give ringen tilbage og undgå dens forbandelse, men han griner af dem og siger, at han foretrækker at dø i stedet for at forhandle om sit liv. De svømmer væk og forudsiger, at Siegfried vil dø, og at hans arving, en kvinde, vil behandle dem mere retfærdigt.

Rhindøtrene advarer Siegfried.
Siegfried slutter sig atter til jægerne, der også omfatter Gunther og Hagen. Mens han hviler, fortæller han dem eventyr fra sin ungdom. Hagen giver ham en anden drik, som genskaber hans hukommelse, og han fortæller da, hvordan han opdagede den sovende Brünnhilde og vakte hende med et kys. Hagen stikker ham i ryggen med sit spyd. De andre ser på i rædsel, mens Hagen siger: "Meineid rächt sich!" ("Mened hævner sig selv") og forklarer, at siden Siegfried har indrømmet at elske Brünnhilde, var den ed, han svor ved Hagens spyd, tydeligvis falsk, og at det derfor var Hagens pligt at dræbe ham med det. Hagen roligt går ud i skoven. Siegfried husker, hvordan han vakte Brünnhilde, og dør. Hans krop bæres bort i et højtideligt ligtog.

Tilbage i salen afventer Gutrune Siegfrieds tilbagekomst. Hagen ankommer før følget. Gutrune er ødelagt, da Siegfrieds lig bringes ind. Gunther beskylder Hagen for Siegfrieds død, men han svarer, at Siegfried har svoret falsk og mener desuden, at ringen på Siegfrieds finger rettelig tilhører ham. Da Gunther gør indsigelse, appellerer Hagen til vasallerne om at støtte ham. Gunther trækker sit sværd, men Hagen viser angrebet tilbage og dræber ham.

Brünnhilde kaster sig på bålet.

Brünnhilde kommer ind og beordrer et stort begravelsesbål bygget op ved floden. Hun sender Wotans ravne hjem, tager ringen og beder rhindøtrene samle den ind fra asken, når ilden har renset den fra dens forbandelse. Bålet tændes, Brünnhilde stiger op på Grane og rider derpå ind i flammerne.

Bålet blusser op, hvorefter Rhinen løber over sine bredder, og rhindøtrene svømmer hen for at få fat i ringen. Hagen forsøger at stoppe dem, men de drukner ham. Over Rhinen går gibichungernes sal til grunde ligesom Valhalla og guderne indenfor.